

ΣΥΡΙΖΑ
ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΟΜΟΥ **«ΑΥΞΗΣΗ ΚΑΤΩΤΑΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ»**

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα υπέστησαν συντριπτικές μειώσεις στα εισοδήματά τους, ως αποτέλεσμα κυρίως της αναστολής λειτουργίας των συλλογικών διαπραγματεύσεων και της μείωσης του κατώτατου μισθού το 2012. Η τότε κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ πιστή στο δόγμα της εσωτερικής υποτίμησης προέκρινε ως το κύριο μέσο για την τόνωση της ανταγωνιστικότητας και της ανάπτυξης τη μείωση των μισθών. Προχώρησε έτσι στη δια νόμου μείωση του κατώτατου μισθού κατά 22% και κατά 32% για τους νέους. Ως αποτέλεσμα, οι πραγματικοί ετήσιοι μισθοί μειώθηκαν κατά 18% και η μερική απασχόληση αυξήθηκε κατά 28%. Οι εν λόγω πολιτικές όχι μόνο δεν κατόρθωσαν να περιορίσουν τη συνεχώς αυξανόμενη ανεργία, η οποία προσέγγισε το 28% συνολικά και ξεπέρασε το 60% στους νέους αλλά επιδείνωσαν ραγδαία την ποιότητα των θέσεων εργασίας με την Ελλάδα να καταλαμβάνει το 2015 μία από τις χαμηλότερες θέσεις μεταξύ των κρατών μελών της ΕΕ. Ως επιπλέον συνέπεια μεγάλο τμήμα του εξειδικευμένου εργατικού δυναμικού μετανάστευσε στο εξωτερικό, θέτοντας σε κίνδυνο τις οικονομικές προοπτικές της χώρας. Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ θέτοντας στο επίκεντρο της πολιτικής της την αντιστροφή αυτής της κατάστασης έλαβε συγκεκριμένα μέτρα για την ενίσχυση του εισοδήματος και της διαπραγματευτικής θέσης των εργαζομένων αλλά και για την άμβλυνση της εισοδηματικής ανισότητας ώστε να αντιστραφεί ο αντίκτυπος της οικονομικής κρίσης και να ενισχυθεί το δίκτυ κοινωνικής προστασίας, τόσο για τους εργαζόμενους όσο και για τους ανέργους. Στο πλαίσιο αυτό,

προχώρησε μεταξύ άλλων στην αύξηση του κατώτατου μισθού το 2019 κατά 11% και στην κατάργηση του υποκατώτατου μισθού για τους νέους, οδηγώντας τους σε σημαντική αύξηση 27%.

Αντίθετα η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ με χειρουργικά χτυπήματα στο θεσμικό πλαίσιο επιδεινώνει διαρκώς τη θέση των εργαζομένων αφαιρώντας τους κεκτημένα δικαιώματα. Η πολιτική αυτή εξάλλου δεν είναι μόνο επιζήμια για τους εργαζόμενους αλλά αποδεικνύεται στην πράξη και αντιαναπτυξιακή καθώς μειώνει την εγχώρια ζήτηση ενώ ταυτόχρονα λειτουργεί ως αντικίνητρο για την στροφή του παραγωγικού μοντέλου στην καινοτομία και την ποιότητα καθώς επιδιώκει να στηρίξει την ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας στο χαμηλό εργατικό κόστος και τη γενικευμένη απορρύθμιση της αγοράς εργασίας. Η πορεία αυτή δεν μπορεί να συνεχιστεί.

Ιδίως μάλιστα όταν η σημερινή κυβέρνηση φαίνεται να υπαναχωρεί ακόμη και από τις προεκλογικές της δεσμεύσεις για ανεπαρκή μεν αλλά αύξηση του κατώτατου μισθού. Ωστόσο μετά την έξοδο από τα μνημόνια και την αυστηρή δημοσιονομική προσαρμογή είναι ελάχιστη υποχρέωση του κράτους να αποκαταστήσει τις απώλειες που το ίδιο προκάλεσε με αποφάσεις της εκτελεστικής εξουσίας στους μισθούς των εργαζομένων, πριν παραδώσει την αρμοδιότητα καθορισμού του ελάχιστου μισθού σε αυτούς που πραγματικά ανήκει, δηλαδή τους κοινωνικούς ανταγωνιστές. Θα δημιουργούσε εξάλλου ισχυρό ανταγωνιστικό μειονέκτημα στην εργατική πλευρά η επιστροφή της αρμοδιότητας καθορισμού του κατώτατου μισθού στη διαπραγμάτευση των κοινωνικών ανταγωνιστών προτού αποκατασταθεί στο επίπεδο που οι ίδιοι είχαν διαμορφώσει το 2011, λίγο πριν δηλαδή παρέμβει η κρατική λειτουργία και τον μειώσει. Το παρόν άρθρο ορίζει ένα σαφή οδικό χάρτη ισόποσης αύξησης του κατώτατου μισθού για μια διετία και εν συνέχεια προβλέπει την επαναφορά του καθορισμού του μέσω εθνικής γενικής συλλογικής σύμβασης εργασίας. Συγκεκριμένα η πρόταση προβλέπει αύξηση κατά 7,5% το 2020 και 7,5% το 2021 και επιστροφή της αρμοδιότητας καθορισμού του κατώτατου μισθού στους εθνικούς κοινωνικούς εταίρους μέσω εθνικής γενικής συλλογικής σύμβασης εργασίας από 1.1.2022. Προβλέπει επίσης την καθολική επανίσχυση του επιδόματος γάμου.